

Uroczystość Bożego Ciała 6 czerwca

Drugie czytanie - z listu do Hebrajczyków 9, 11-15

Ale Chrystus, zjawiwszy się jako arcykapłan dóbr przyszłych, przez wyższy i doskonalszy, i nie ręką - to jest nie na tym świecie - uczyniony przybytek, ani nie przez krew kozłów i cielców, lecz przez własną krew wszedł raz na zawsze do Miejsca Świętego, zdobywszy wieczne odkupienie. Jeśli bowiem krew kozłów i cielców oraz popiół z krowy, którymi skrapia się zanieczyszczonych, sprawiają oczyszczenie ciała, to o ile bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego złożył Bogu samego siebie jako nieskalaną ofiarę, oczyści wasze sumienia z martwych uczynków, abyście służyć mogli Bogu żywemu. I dlatego jest pośrednikiem Nowego Przymierza, ażeby przez śmierć, poniesioną dla odkupienia przestępstw, popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są wezwani do wiecznego dziedzictwa, dostąpili spełnienia obietnicy.

- List do Hebrajczyków został napisany do chrześcijan pochodzenia żydowskiego, zatem doskonale znających Stary Testament i religie żydowska. W czytany dziś fragmencie jest mowa o Świątyni, o kapłanie, o ofierze i o przelanej krwi: wprawdzie słowa te są zaczerpnięte ze Starego Testamentu, jednak odnoszą się tu do nowej rzeczywistości. Do narodzin Jezusa obowiązywał czas pierwszego Przymierza, a od przyjścia Jezusa obowiązuje czas Nowego Przymierza.
- Aby zrozumieć nowe znaczenie słów używanych wcześniej w Starym Testamencie, trzeba zgłębić logikę ożywiająca kult żydowski przed narodzeniem Jezusa. Najpierw wszystko oparte było na idei Boga dalekiego, wszechmocnego, trzymającego w swym reku losy całego świata. Wyobrazano sobie, że ten Bóg transcendentny, zupełnie inny od człowieka, przebywa gdzieś w dalekich i niedostępnych horyzontach. Żaden człowiek nie mógł Go ani zobaczyć ani dotknąć... odczuwano więc potrzebę istnienia kogoś, kto mógłby pośredniczyć w relacji z Bogiem.

Aby dotrzeć do przybytków Bożych, by "dotknąć" *sacrum*, trzeba było opuścić obszar świeckości. Do tej służby pośredniczenia między ludźmi i Bogiem wybrano Lewitów. Kapłani Lewici zostali poświęceni szczególnej służbie Bożej. Ich konsekracja dokonywała się przez szereg rytuałów (rytualne obmycie, namaszczenie, pokropienie, złożenie ofiar...). Nosili oni odmiennie ubranie i obowiązywało ich szczególne przestrzeganie czystości rytualnej. *

- Biblijne prawa dotyczące czystości rytualnej miały m.in. strzec świętości Przybytku, a potem Świątyni Jerozolimskiej. Są one przedstawione w Torze, głównie w Księdze Kapłańskiej, a rozwinięte w szóstym porządku Miszny (Tohorot).

Wszystko to sprawialo, ze Lewici zyli odseparowani od ludzi. Tylko oni mogli wchodzic do Swiatyni uwazanej za miejsce swiete. I wylacznie wielki Kaplan mogli wejsc do Najswietszego Miejsca.

- Od poczatku historii Objawienia, Bog Izraela nie chcial skladania ofiar z ludzi i tylko przez pewien czas akceptowal ofiary ze zwierzat.

Jezus dokonal decydujacego kroku tłumaczac, ze Bog jest bliski czlowiekowi i ze stary system separacji kaplanow jest nieaktualny. On - Najwyzszy Kaplan, nie jest z pokolenia Lewiego, tymczasem to On stal sie Miejscem spotkania czlowieka z Bogiem....

Ewangelia wedlug Marka 14,12 – 16; 22-26

W pierwszy dzien Przasnikow, kiedy ofiarowywano Pasche, zapytali Jezusa Jego uczniowie: «Gdzie chcesz, abysmy poszli poczynic przygotowania, zebyś mógł spozyć Pasche? » I poslal dwuch spozród swoich uczniow z tym poleceniem: «Idzcie do miasta, a spotka was czlowiek, niosący dzban wody. Idzcie za nim i tam, gdzie wejdzie, powiecie gospodarzowi: Nauczyciel pyta: gdzie jest dla Mnie izba, w której mógłbym spozyć Pasche z moimi uczniami? On wskaże wam na górze sale dużą, uslaną i gotową. Tam przygotujecie dla nas». Uczniowie wybrali się i przyszedli do miasta, gdzie znaleźli, tak jak im powiedzial, i przygotowali Pasche. A gdy jedli, wziął chleb, odmówil błogoslawienstwo, polamal i dal im mówiąc: «Bierzcie, to jest Ciało moje». Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie dal im, i pili z niego wszyscy. I rzekł do nich: «To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. Zaprawdę, powiadam wam: Odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu aż do owego dnia, kiedy pić go będę nowy w królestwie Bozym. Po odśpiewaniu hymnu wyszli w stronę Góry Oliwnej. »

- Jesteśmy w Jerozolimie, gdzie trwaja przygotowania do swieta Paschy. Wszedzie na ulicach i w domach czuje sie podniosle oczekiwanie, towarzyszące tym przygotowaniom. W Swiatyni zabijane sa baranki, które wkrótce beda spozywane w kazdej rodzinie. Kobiety bardzo dokladnie sprzataja domy, bacznie uwazajac, by nigdzie nie pozostala zadna odrobina chleba zrobionego na zaczynie. Dopiero po osmiodniowym swietowaniu Paschy, mozna bedzie spozywac na nowo chleb upieczony na zaczynie.
- Oto slowa jednej z modlitw odmawianych w czasie swiatecznego posilku Paschy zydzkiej: « *Badz błogoslawiony, Panie, nasz Boze ; Krolu swiata calego, który dajesz nam chleb - owoc ziemi. Badz błogoslawiony Ty, który*

uswieciles nas swymi przykazaniami i ktory nakazales nam jesc przaśny chleb. »

- Nieco później Paweł napisze : *« Wcale nie macie się czym chlubić! Czyż nie wiecie, że odrobina kwasu całe ciasto zakwasza? Wyrzućcie więc stary kwas, abyście się stali nowym ciastem, jako że przaśni jesteście. Chrystus bowiem został złożony w ofierze jako nasza Pascha. Tak przeto odprawiamy święto nasze, nie przy użyciu starego kwasu, kwasu złości i przewrotności, lecz - przaśnego chleba czystości i prawdy. » (Kor 5, 6-8)*
- Od wieków, oba powyższe rytuały są częścią przygotowania do święta Paschy, upamiętniającego wyjście z Egiptu. Tamtego dnia Bóg wyzwolił swój lud z niewoli i nieco później u stóp góry Synaj zawarł z nim Przymierze. A obecny tam lud zobowiązał się przestrzegać otrzymanych Przykazań.
«Wszystkie słowa, jakie powiedział Pan, wypełnimy». (Wyj 24,3)
« O Panie, jam Twój sługa, jam Twój sługa, syn Twojej służebnicy: Ty rozerwałeś moje kajdany. » (Ps 116, 16)

Dla narodu wybranego, przeżywanie Paschy i innych świąt religijnych, jest upamiętnianiem przeżytego niegdyś wydarzenia. To upamiętnianie nie polega tylko na wspomnianiu ale przede wszystkim na wysiłku przeżywania ciągle na nowo, doświadczenia nieustraszonej opieki Boga...która czyni nas wolnymi.

W czytanej dziś fragmencie Ewangelii widzimy, że Jezus wpisuje swe ostatnie chwile spędzone z Apostołami w perspektywę Przymierza i życia w wolności :

- *«To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. »*

Mówiąc o swej bliskiej śmierci, nadaje jej sens ofiary z Przymierza. Jest to niezrozumiałe czy wręcz nie do przyjęcia dla Żydów. Nawet Apostołom trudno jest zrozumieć i przyjąć, że Jezus może złożyć swe życie w ofierze.... Nie pochodzi z plemienia Lewitów, nie jest więc kapłanem....do tego zabito Go poza murami Świątyni, a nawet poza ówczesnymi murami miasta Jerozolimy... Składane dotąd Bogu ofiary, dokonywane były wyłącznie przez kapłanów Lewitów i to wewnątrz Świątyni Jerozolimskiej... no i największą trudnością było to, że od dawna Bóg wyraźnie zabronił skalania w ofierze ludzi. Ci, którzy zabili Jezusa nie zrobili tego z zamiarem złożenia ofiary...myleli raczej o pozbyciu się niewygodnego Żyda, który według nich wprowadzał zamieszanie i niepokój w codziennym życiu Izraela.

Nowy typ ofiary dla Nowego Przymierza.

Jezus oddając swe życie w ofierze, nadaje nowy sens słowu ofiara. Chodzi tu o ofiarę Nowego Przymierza, zapowiedziana przez Proroka Ozeasza:

- *“Miłości pragnę, nie krwawej ofiary, poznania Boga bardziej niż całopaleń.” (Oz 6,6)*
- Dla Ozeasza słowo “ofiarować” znaczy znaczyć Boga i upodabniać się do Niego, czynić dzieła miłosierdzia. Jezus pokazał nam, że prowadzi to do przebaczenia nawet tym, którzy Go zabili...
- Czynić uczynki miłosierdzia, naśladowujemy Boga pełnego troski i czułości, a to z kolei czyni nas wolnymi.

- Jezus wskazał, że być czystym rytualnie, znaczy być wolnym:
 - *“co się tyczy poprzedniego sposobu życia - trzeba porzucić dawnego człowieka, który ulega zepsuciu na skutek zwodniczych żądz, odnawiać się duchem w waszym myśleniu i przyoblec człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości.” (Ef 4,24)*
- Kościół przywiązuje wagę do tradycji przasnego chleba czyli macy zrobionej bez zaczynu: w ten sposób wyrabiane są hostie i komunikanty mszalne.
- Jezus zaprasza nas byśmy *“przyoblekli człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości.”*
- Baranek paschalny złożony w ofierze Bogu, przypieczętował swoją krwią Przymierze, zawarte między Bogiem Wyzwolicielem i Jego ludem. Jezus – nowy Baranek Paschalny, odsłania przed ludźmi prawdziwe Oblicze Boga, uwalnia ich od wszelkich fałszywych wyobrażeń o Nim i dzięki temu Przymierze staje się możliwe. Ponieważ Jezus sam w sobie jest uosobieniem Przymierza, może przeżyć wszystkie te wydarzenia jako Człowiek zupełnie wolny.
 - *“Dlatego miłuje Mnie Ojciec, bo Ja życie moje oddaję, aby je [potem] znów odzyskać. **Nikt Mi go nie zabiera, lecz Ja od siebie je oddaję.** Mam moc je oddać i mam moc je znów odzyskać. Taki nakaz otrzymałem od mojego Ojca». (J 10, 17-18)*